

ÜHE TIBULA ELANIKE MUREDEST

Sel päeval, kui kinnine masin väikeste sulisküalistega Auküla poole kihutas, juhtusin ka mina kogemata sinna kanti. Olen Lenininimelise kolhoosi tibulas varemgi käinud, kuidas võisin siis nüüdki jätta sisse astumata!

Kui kohale jõudsin, olid tibusid juba ruumidesse laiali valgunud. Nagu noorus ikka, nii olid ka nemad elurõõmsad ja toimekad, muudkui sibasid ringi ning vadistasid oma keeles.

Algul meeldis neile. Ruumid olid valged, puhtad ja mis peasi — soojad. Ega see ka ime ole, sest juba kolm päeva enne tibude saabumist olevat tibutalitaja sõnade järgi hakatud neile vett keetma. Kuid siis algasid äpardused. Tibud jooksid ringi, otsides asjatult kruusa. Põrandal leidis ainult peent valget liiva ja turbatükikesi. Nagu farmijuhataja rääkis, pida-

vat selle puuduse põhjustajaks olema universaalne töömees August Sillamaa, kellele ta olevat käsu andnud kruus ükskõik kuidas kohale tuua!?

Võib-olla olid tõesti tibusid ise süüdi, et ei osanud «sööklas» korda pidada, kuid nende kaitseks peab ütleva, et pärast väsitavat teekonda maitseid leotatud tangud imehästi ja igaüks tahtis papitükist kandikule ligemale suruda. Mõnele lugejale tundub see ehk veidrana, kuid künasid ei ole tööpoolest jõutud seni veel mugetseada. «Kas meie neid oma nooruses näha saamegi,» ohkab üks tibusid pead vangutades, «võib-olla tuleb kogu elu niiviisi toidu pärast trügida.» Pean kurvastusega kinnitama, et Sul on vist õigus, mu väike sõber. Hea, et neil papitükidelgi toitu on. Selle eest võlgnete kõik tänu farmijuhataja Sikkale, kes oma raha eest laskis teile need

tangud jahvatada, sest kolhoosi kassa olevat tühi nagu kell! Pole viga, küll lepite pikapeale kõigega.

Sain vaevalt selle mõttelõnga lõpetada, kui nägin imelikku pilti: minust veidi eemal «suplesid» alumiiniumtaldriku kaks tibusid, ise karjudes täiest kõrist: «Appi!»

Noh, päästsin nad siis ära ja astatasin truubi äärde kuivama. Hale hakkas vaesekestest. Isegi juua ei saa korralikus asendis, vaid tuleb enne tiivakestega hoogu võtta ja end üle alumiiniumtaldriku laia ääre upitada. Seal on aga vesi nii sügav, et ajab surmahirmu peale ja janu on nagu peoga pühitud. Katsu ainult, kuidas jälle kuivale saad.

Lõppsõna ei peaks mu väikesed sõbrad nägema, see kurvastaks neid. Tahtsin siiski veel öelda, et spetsiaalseid jooginõusid polegi. Mõõdunud aastal kasutusel olnud nõud ei pea enam vett, uute ostmiseks puudub aga raha. Ja võib-olla ei pannud tibusid selle paari esimese tunni jooksul tähele, et neidki taldrikuid, milles võib edukalt ainult supelda, oli kaheksa, seega peab üks taldrik teenindama paarikümnet tibu. Mis siis veel?

Ah jaa! Sm. Sikka ei mõista veel kuigi hästi teie keelt ja palus just teile, tulevased toodanguandjad, edasi öelda järgmist: «Minust küll teil suurt abi pole, katsuge ise, kuidas läbi saate. Peasi — kasvage aga võimalikult kiiremini ja hakake kolhoosile rohkem tulu tooma.»

E. TAKJAS